

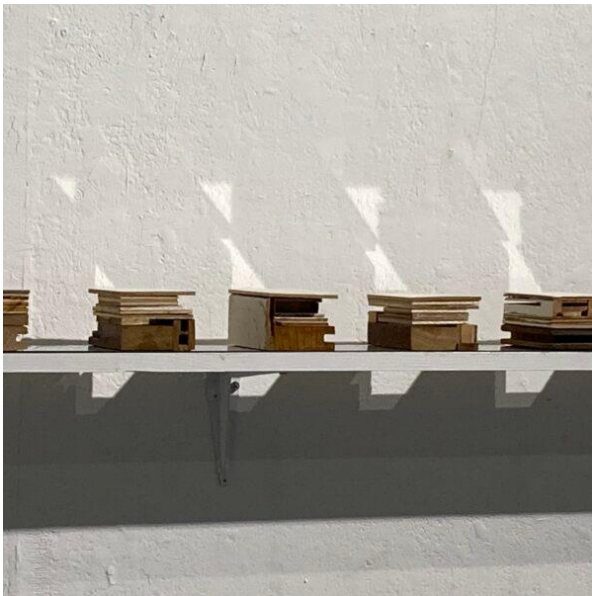
WG KUNST

Kees Hordijk over Het onzichtbare zichtbaar maken

26
JAN 2024

Kunst van Gertrud Dentjens

HOUT ALS ORNAMENT

Dit weekend is WG Kunst gevuld met houten objecten. Kubussen van hout. En die vierkante vorm geeft er een speciaal karakter aan. Strak en modern. Maar wat er in de kubus zit is helemaal niet zo strak, laat staan modern. De tegenstelling werkt prikkelend. Gertrud heeft uit oude stukjes hout, die uit afgedankte gebruiksvoorwerpen zijn gezaagd, nieuwe bouwwerken gemaakt die tot kunst worden.

Tegen de wand zie je een hele rij bouwwerkjes die ogen als moderne gebouwen. architectuur zoals je die in de steden om je heen ziet. Het verrassende is dat je niet meer de stukjes hout ziet maar een modern kantoorgebouw of een woonflat. Ze vertelt me dat ze zowel hout met een verleden gebruikt als ook nieuw hout. Maar in de bouwwerkjes kun je die twee nauwelijks nog onderscheiden.

Het spreekt wel tot de verbeelding dat sommige delen van die samengestelde objecten een geschiedenis achter zich hebben. Een verleden waarin ze onderdeel waren van een ander gebruiksvoorwerp. Veel van haar hout heeft zelfs een verborgen bestaan geleid. Deel van een plafondbalk verborgen achter een plafond of een plank uit een keukenkast van weleer. Ik spreek nu over de vierkante kubussen die aanzienlijk groter zijn dan de net genoemde rij flatgebouwen. Opslag van niet langer gebruikt hout wat zo keurig gerangschikt is blijkt kunst te worden. Aangenaam om te zien. Oogstrelend.

De strakke afsnijding plaatst de objecten plotseling in een hedendaagse beeldvorming.

Aan de wanden zie ik houten panelen die zo te zien bewerkt zijn met oude verf. De tinten doen in ieder geval aan als eeuwenoud. En vertellen ook het verhaal van hout dat eeuwenlang in huizen dienstbaar is geweest aan zijn bewoners.

Het meest opvallend in de zaal is een bed wat daar in het midden staat. Een bed is het verkeerde woord voor dit wonderschone object. Hier zie je hoe mooi de verborgen gebleven binnenkant van een bed kan zijn. Het ledikant heeft als basis spiralen die oud ogen maar nieuw zijn. Daar ligt een matras op, bestaande uit een mengsel van wol en katoen. En daar weer bovenop een matras van gedroogde grassen uit een zilte omgeving. Maar met deze beschrijving mis ik totaal wat je als kijker ziet. Want juist het aanzicht is zo wonderschoon.

De matras is licht golvend en oogt als een kunstwerk. Je zou het in een design winkel verwachten. Maar in werkelijkheid heeft het niet eens in het daglicht mogen bestaan. Haar schoonheid is onontdekt gebleven. En dankzij de kunstenaar nu aan de vergetelheid ontrukkt.

De zaal bevat nog veel meer samengebrachte vormen. Een arrangement met grote stoelpoten. Van die oude met bollingen in de poot. En telkens merk ik hoe door de strakke samenvoeging van de verschillende onderdelen het hele idee van oude houten rommel totaal verdwenen is.

Het meest basic zijn misschien de tekeningen, gevat in lijstjes, die telkens een samenvoeging van twee rechthoeken weergeven. De rechthoeken in een verschillende kleur en meestal haaks op elkaar staand en elkaar soms deels overlappend. De deelname in deze expositie waar verder vooral hout de hoofdrol speelt is overtuigend. Zozeer is de beeldvorming en kleurkeuze in overeenstemming met de houtwerken.

En dat geldt eigenlijk voor al het werk wat hier geëxposeerd wordt. Alsof het allemaal familie van elkaar is. En dat is ook misschien wel zo. Een paar elementen keren namelijk in haast alle werken terug. De geschiedenis die in de onderdelen zichtbaar wordt. Of beter gezegd : in de verhalen over die geschiedenis inleefbaar en voelbaar wordt.

En dat is een wondertje! Zaag oude meubelen in stukken. Voeg ze in een strenge ordening aaneen. Verf ze maar dat is niet perse noodzakelijk. En je hebt ineens kunst voor je ogen. Moderne kantoorgebouwen, strak in het gelid.

Kees Hordijk